

Minister havde i Gaar en Række Betæneligheder ved Definition af Begrebet Arbejdsgiver, og han opstafede bl. a. det Spørgsmaal, hvorvidt Jordarbejde paa egen Mark eller Søning paa egen Dam faldt ind under de professionelle Grænser for Landbruget. Den ærede Minister kom til det Resultat, at disse Arbejder henhørte under Landbruget, og jeg er vis paa, at Ministeren deri er i Overensstemmelse med det foreliggende Lovforslag. Men den Slags Tvivl og Definitioner aabne jo vide Muligheder. Jeg vil saaledes spørge: hvorledes forholder det sig, naar en Malermester lader sine Svende male hans eget Hus? Han falder vel ikke under Loven; thi det kan jo ikke siges, at han udfører det nævnte Arbejde paa sit Hus „erhvervsmaasigt“; han staar jo i dette Tilfælde aldeles sideordnet med den, der pløjer sin egen Mark eller iser paa sin egen Dam. Altsaa behøver han ikke i det Tilfælde at have forsikret sine Arbejdere. Der aabner sig altsaa en Række Muligheder for store Tvivl, naar man kommer ind paa at diskutere disse spidsfindige Forfælgeligheder, og derfor har jeg i større og større Grad faaet det Indtryk, at dette Forslag i det hele trænger til meget mere Overvejelse, inden det kommer til at gaa ud i Verden. Jeg mener for øvrigt, at Loven er bygget paa den Forudsætning, at den, som skal bære disse Byrder, maa være næringsdrivende, og om en er næringsdrivende eller ikke, vil vel i Regelen kunne slaas fast. Naar jeg har været med til at stille et Vændingsforslag, som definerer Arbejdsgiver saaledes, at under dette Begreb indgaar enhver, der benytter andres Arbejdskraft i de i § 3 nævnte Virksomheder, saa kan jeg ikke tro, at denne Definition rammer synderlig langt fra det rette. Men det er muligt, at der kunde gøres en Tilføjelse dertil, idet man kunde sætte som en Undtagelse: „medmindre den, hvis Arbejdskraft benyttes, selv er næringsdrivende“. Det kan være, at dette skulde tilføjes, thi ellers kan der maaſte gaa ind under denne Definition Benyttelsen af en Mester, som arbejder selv uden at tage sine Svende med.

Til Slutning skal jeg kun gentage, at det, der for mig er Hovedsagen, og det, som gør, at jeg indtager en Mindretalsstilling over for dette Lovforslag, er to Ting. Den ene er den, at min Opfattelse af Haandværkets og Næringsdriſtens Stilling i det hele ikke tillader mig at gaa med til en Lov, som paalægger disse Erhverv en Byrde, som ikke paalægges Folk, der ikke hører ind under disse Erhverv, selv om de benytte andres Arbejdskraft ganske paa samme Maade som

de, der drive Erhvervene. Indretter man det paa denne Maade, lægger man en Straf, en Byrde, en Næringsstat paa de Folk, der drive de paagældende Erhverv. Man siger til en Mand: Fordi Du er Malermester skal Du bære Byrden af din Arbejders Ulykke, men er Du ikke Malermester og alligevel bruger fæltsamme Arbejder til fæltsamme Arbejde, skal Du ikke bære denne Byrde. Det er altsaa en Straf, en Stat, man lægger paa Erhvervslivet, og jeg ser slet ikke nogen Grund til at paalægge den. Den anden Ting, som jeg tillægger endnu større praktisk Betydning — den nylig nævnte har vel størst principiel Betydning, men det er muligt, at det ikke i Praksis vil føre til saa mange Konfliktstilfælde —, denne anden Ting er den Søndring mellem Erhvervene i By og paa Land, som er foreslaaet for Bygningsfagenes Vedkommende, og som jeg har modsat mig i et Vændingsforslag; jeg sigter til den Deling, der gør enetages Bygninger i Byerne forsikringspligtige, men uden for Byerne forsikringsfri. Den ærede Ordfører sagde, at man kunde komme ud over denne Vanskelighed ved ogsaa at sætte enetages Bygninger i Købstæderne uden for Loven. Ja, det kunde man ganske vist gøre, og derved vilde ganske vist Vagthed være tilvejebragt. Men jeg er ingen Beundrer af en saadan Tante; thi jeg finder allerede nu flere Ting meningsløse i denne Lov, saa det vilde dog efter min Mening være den største Meningsløshed af alle, hvis man indsatte en Bestemmelse, hvorefter alle Bygningsarbejder, som foretages paa enetages Huse, skulde staa uden for Loven, medens de Arbejder, der stete paa toetages eller treetages Huse, kom ind under Loven. Dette vilde efter min Opfattelse være en Meningsløshed, saa længe det ikke kunde godtgøres, at man ikke kan knække Halsen ved Fald fra enetages Huse, men kun fra to- eller flereetages Huse. Det forekommer mig, at selve Meningen og Sammenhængen i Loven ikke tilsteder at gøre saadanne Undtagelser. Der er derimod en anden Vej at gaa, nemlig at gøre Forholdene ens paa den Maade, at enetages Bygninger gaa ind under Loven baade inden og uden for Købstadgrænsen. Det er min personlige Mening, at det er den eneste rigtige Maade at løse Vanskeligheden paa, og jeg vil tilføje, at jeg ikke ser, hvorledes jeg i Egenstaa af Købstadrepræsentant kan tiltræde nogen anden Ordning. Hvis jeg kom til mine Vælgere med denne Lov og sagde: her har jeg været med til at indrette det saaledes for Jer, at nu saa I en Byrde, fordi I bo i Købstaden, medens andre blive fri, som bo uden for Købstadgrænsen, saa tror